

Berichten van het bestuur:

We vinden het heel erg jammer maar je zult er een goede reden voor hebben. Het opzeggen van je lidmaatschap. De N.F.T.U. heeft het boekjaar gewijzigd in 1-01 t/m 31-12 dat betekent dat je het lidmaatschap voor 01-12 opzegt. Verzaak je dit en ben je te laat dan ben je ook de contributie voor het komende boekjaar verschuldigd. Wil je je lidmaatschap opzeggen doe dat dan aan het secretariaat van de club bij voorkeur via e-mail aan: doortrapper-slangenboom@gmail.com en voor 01-12.

Ledental:

Opnieuw kunnen we een aantal nieuwe leden verwelkomen. Voor het eerst dit seizoen hebben er een tiental dames een eigen groep gevormd. Een aantal dames die al geruime tijd lid zijn aangevuld met de nieuwe dames clubleden, m.n. Marja van Schayik, Marga van Sambeek, Annet van Gerwen, Susanne van Leuken en Ria Hanenberg. Dames van harte welkom bij de toerclub en we wensen jullie uiteraard ontzettend veel fietsplezier.

Belangrijke data:

09 okt. Regelmatigheidsrit.
17 nov. Lezing door Henk Lubberdink
20 nov. Kuulentocht.

Fietsweekend Oostenrijk:

[Een bijdrage van een genietende Doortrapper](#)

Dag 1: een lange auto rit met 6 personen en heel mooi weer. Helaas was er een wegomlegging welke wel erg

lang bleek te zijn. Maar bij ons hotel Berghof in Tannheimer Tal aan gekomen zijn we ingecheckt en hebben onze dorst ge-

lest. Het waren tenslotte mooie halve liters en die kun je niet laten staan. En om toch nog wat te fietsen zijn we naar de camping gegaan waar Henk de Klein en Wim van Summeren verbleven.

We zijn daar erg gastvrij ontvangen en onder het genot van een kopje koffie hebben we het een en ander over-

legd om de komende dagen te gaan fietsen. We hadden tenslotte diverse routes tot onze beschikking. Terug bij het hotel na 15 km, moest opnieuw

onze dorst worden gelest, tot we het sein kregen om te gaan eten. Dit was een buffet op zijn Italiaans. Na het eten hebben we onze tijd nog gezellig door gebracht op het terras.

Dag 2: de donderdagmorgen al vroeg wakker van de stor-

tende regen, balen natuurlijk maar goed, na een goed ontbijt en wat democratisch overleg werd besloten om naar een kasteel te gaan om dit te be-

zichtigen. Dit werd kasteel Neuschwanstein in het plaatse Schwangau vlak bij Füssen. Dit was het kasteel van King Ludwig den tweede.

Het was er ontzettend druk, vele rijen toeristen wilden dit kasteel bezoeken wat ook zeker de moeite waard bleek te zijn. Maar het weer klaarde helemaal op en de zon scheen volop. Dus na het bezoek en een lunch in een kaasbedrijf / restaurant naar ons hotel, om dan alsnog om 15.15 uur te vertrekken voor onze fietsroute van 56 km.

Dag 3: En op de derde dag lachte het schitterende stralende weer ons tegemoet en gingen we voor onze 109 km route. Onderweg zijn we een wegafsluiting tegen gekomen en hierdoor moesten we afwijken van onze route en kregen we te doen met verrassende klimmetjes. Na de

nodige pauzes terug naar ons hotel. Het was een super dag 100 % geslaagd, geweldige natuur en een schitterende route. Het was gewoon genieten. Ook s`avonds

na ons diner lekker nagenieten op het terras.

Dag 4: Het was droog de zon scheen dus vertrekken om 09:00 uur met z'n allen voor weer een route rond de zee, maar na zo'n 1,5 uur begon het te regenen (pijpenstelen). Het werd schuilen hier en daar, zelfs in een Mariakapelletje vonden we onderdak. We hebben toch een 103 km gefietst waarvan 50 km door de regen. Na een heerlijke douche en een pint waren we de regen snel vergeten en genoten we verder van ons diner. En natuurlijk later op het terras.

Dag 5: Ja en zo was het al weer de laatste dag, opstaan om 06:45 uur douchen en ontbijten om 07:30 uur, daarna spullen laden en afrekenen en op naar de Langenboom. Na enkele files en de nodige pauzes waren we om 17:15

uur in Mill om de eerste persoon thuis af te zetten. Voor ons een geweldige mooie ervaring en vanaf hier willen wij alle mensen van de organisatie, verga-

derruimte en routemakers en meedenkers heel hartelijk bedanken voor hun inzet voor de 8 (de langzamere groep). Ook onze chauffeurs bedankt voor de veilige 1000 kilometers.

Stemmen op je vereniging:

Een actie van de Rabobank, een mogelijkheid om de clubkas te spekken. Alle leden van de Rabobank ontvangen voor de stemperiode per post een unieke code waarmee zij kunnen stemmen. Vanaf donderdag 6 oktober tot en met donderdag 20 oktober 2016 kun jij je stem uitbrengen op de vereniging die jij een warm hart toedraagt. Wie is dat anders dan De Doortrappers uit Langenboom? We rekenen er natuurlijk op dat je de twee stemmen toebedeelt aan de Doortrappers.

Clubdag Utrechtse Heuvelrug.

Op zondag 11 sept. stond ons jaarlijkse clubdag gepland. Deze keer werd er gekozen voor de Utrechtse Heuvelrug als fietsomgeving. Van de MTB-ers was er geen aanmelding en was het niet nodig voor deze groep een parcours uit te zetten. Bleef er over een vijftal andere groepen inclusief een vertegenwoordiging van onze nieuwe damesgroep.

's Morgens om 07:45 uur was het verzamelen op het parkeerterrein bij de kerk in het centrum van Langenboom. De indeling die van te voren door de organisatie gemaakt was er debet aan dat in een mum van tijd alles en iedereen klaar was om te vertrekken richting Amerongen, ons uitgangspunt van de diverse te rijden routes.

In café De Proloog stond de koffie met gebak klaar voor we vertrokken. Nu genieten we een geweldige nazomer maar op die zondagmorgen even niet, niet hard maar het regende wat. Toch maar even wachten dan en wat langer van de koffie genieten. Tegen 09:30 uur werd het wat beter, voldoende om te vertrekken en uitgezwaaid

te worden door kneus en kneus. Kneus en kneus twee onfortuinlijke Doortrappers die in de weken vooraf op een harde manier kennis gemaakt hadden met het asfalt/beton waardoor het fietsen even niet gaat. De groepen in zuidelijk richting reden vervolgens in het goede weer, de groepen in noordelijke richting hebben nog enkele buien moeten trotseren. De zaterdag ervoor geheel zonnig en 25° de maandag erna geheel zonnig en 23°. De penningmeester had er in ieder geval voor gezorgd dat elke groep voldoende geld meekreeg om onderweg nog eens een kop koffie en eventueel een lichte lunch te kunnen genieten.

Ongeveer tegen 14:00 uur zouden de eerste toerrijders terug kunnen zijn. Het was 14:15 uur inderdaad dat de damesgroep onder

leiding van Hein Roef-

fen het eerst terugkeerden, enthousiast, ze hadden er een leuke rit van gemaakt. Kort na elkaar volgden de andere groepen alleen de C-groep had nog een extra koffiestop ingepland en waren wat later terug. Tenslotte zat toch iedereen aan een kop soep naar keuze en een broodje naar keuze. Wat zeker voor uitbreiding in aanmerking komt is het gegeven dat Fred van Dalen met wat aanpassingen aan smartphone met gps het mogelijk maakte om de groep tot bijna op de meter nauwkeurig op de laptop door kneus en kneus te volgen was. Gelukkig heeft er die dag niets ernstigs voorgedaan en is iedereen heelhuids met een goed gevoel teruggekeerd. Een goed gevoel waarbij we terug kunnen kijken op een geslaagde clubdag.

Clubkleding:

Ze zijn er uit, voor wat betreft de leverancier die de kleding gaat leveren. Een weloverwogen keuze waarin alle mogelijke ins en outs tegen elkaar afgewogen zijn. Een voorwaarde dat de kleding best een kwalitatief hoger niveau mag zijn als waar we nu in rondtoeren. Tegelijkertijd is Floor van Schayik druk bezig met een nieuw ontwerp waarvan we bijna zeker zijn dat het een ontwerp wordt waar geen enkele club in rondrijdt. Zij plannen binnenkort een aantal pasgelegenheden waar ze ook, dat is het streven, wat meer kunnen vertellen en laten zien wat de nieuwe kleding aan kwaliteit gewonnen heeft. We houden U op de hoogte wanneer het een en ander plaats gaat vinden.

Fietsen vanuit de Vogezen naar de Stelvio en terug!

Een bijdrage van: Peter de Klein en Arnold Cornelissen

Dat was het plan en de uitdaging die Arnold Cornelissen en ik, Peter de Klein, in de winter van 2015 besloten aan te gaan.

Een 7 daagse fietstocht van 3 t/m 9 september 2016. Elke dag zo'n 150 à 160 km.

Starten in de Vogezen en via het Zwarte Woud, Zwitserland en Oostenrijk naar de Stelvio in Italië en ook weer terug.

In totaal ruim 1000 km met maar liefst zo'n 21.000 hoogtemeters.

We hadden alle vertrouwen in de organisatie, WVCN, oftewel Wielervereniging Cycling Mates. Voor de leden onder ons die weleens de Ronde van Nederland reden, of 'Le Petit Tour de France', bekende organisatoren: Herman Etten en Roelof de Jonge. Oud-leden van wielervereniging Steenwijk.

We hadden ook alle vertrouwen in de goede afloop. Immers, het hele seizoen kon afgestemd worden op deze ene week.

Helaas was de praktijk weerbarstiger, zoals dat zo mooi heet.

Beiden kampten we in de aanloop met een zweepslag, wat bij mij in elk geval de voorbereiding behoorlijk in de war schopte.

Maar gelukkig, mensen in het onderwijs hebben 6 weken zomervakantie, niet waar, en in die weken kon er gericht getraind worden. Hopelijk was het voldoende.

Op vrijdag 2 september werden de fietsen en tassen ingeladen, werd afscheid genomen van het thuisfront en na zo'n 600 km meldden wij ons in Guebwiller in de Vogezes, samen met zo'n 26 andere deelnemers. Komend uit alle delen van ons land en een viertal uit België.

Jonge gasten van 29 en pensionados van ver in de 60.

Een gemêleerd gezelschap.

Bij de briefing 's avonds bij het diner werden we voorzichtig ingelicht over de komende 7 dagen.

En, Herman en Roelof horende, werden het zware dagen.

Maar dat was eigenlijk geen nieuws. We waren er inmiddels wel achter dat deze uitdaging al onze vorige uitdagingen zou overtreffen, zowel wat betreft het aantal fietsdagen alsook het aantal hoogtemeters.

Op zaterdag 3 september vertrokken we om 08.30 uur met zijn allen richting Blumberg in het Zwarte Woud.

.....klaar voor vertrek.....

Volgens het kaartje 141 km met 2381 hm. Geen rustige aanloop, maar direct een pittig begin.

De eerste 45 km verliepen nog probleemloos. Rustig peddelend door het vlakke Franse land zagen we langzamerhand in de verte de toppen van het Zwarte Woud opdoemen.

En lange tijd voerden de Doortrappers het peloton aan! Dat peloton viel al snel bij het bereiken van het Zwarte Woud uit elkaar. Zeker toen er flink geklommen moest worden vanuit het Munstertal naar Gieshubel. In 8 km moest van 200 naar 1100 meter hoogte geklommen worden. Menig deelnemer moest tijdens de klim even van de fiets. Zogenaamd om foto's te maken.

Na de afdaling volgde na zo'n 90 km. de volgende klim naar Thurner, een hoogte van 1035 m.

De laatste 40 km waren 'op en af' zoals het zo mooi heet, met in de laatste drie km nog een venijnige klim naar

Blumberg.

Zoals gezegd, een pittige begin. Het biertje na afloop smaakte heerlijk.

**.....even
pauze onder-
weg.....**

In Blumberg werd de groep aangevuld met 10 deelnemers die rechtstreeks vanuit Nederland naar het Zwarte Woud waren gekomen. Zij sloten zich bij ons aan en reden de Giro di Stelvio in 5 dagen.

De volgende dag, dag twee, vertrokken we dus met 38 deelnemers vanuit Blumberg naar Feldkirch in Oostenrijk. Een tocht die ons door Zwitserland zou voeren.

Bij Dörflingen staken we de Rijn over, ditmaal via een overdekte houten brug. Een mooie plek, in een mooi plaatsje.

Ook deze tocht leidde ons via verkeersluwe wegen langs de mooiste plekjes, plaatsen en vergezichten.

De organisatie verdiende nu al een dikke pluim voor de routes. De rest van deze week zou het niet anders zijn.

**Aankomst in Feld-
kirch.....**

**.....schitterende ver-
gezichten.....**

Na zo'n 160 km en 2641 hoogtemeters bereikten we het mooie plaatsje Feldkirch net over de grens in Oostenrijk. Fietsen in de lift naar de kelder en deelnemers naar de kamers. In wederom een zeer mooi hotel.

Helaas konden we die avond Feldkirch niet goed verkennen. Het begon tegen de avond te regenen en de voorspelling was dat dit ook de volgende dag zo zou zijn. Dan maar op tijd naar bed en hopen dat het de volgende morgen droog zou zijn.

Maar.....helaas, ook de volgende morgen viel de regen met bakken uit de donkergrijze lucht. Het zag ernaar uit

dat dit nog wel een tijdje zo zou blijven.

Op een normale zondagmorgen zou er niet over gepeinsd worden om bij dit weer te gaan fietsen. Daar zou het app-
verkeer geen twijfel over laten bestaan.

Maar hier was het een ander verhaal. Vandaag stond de tocht naar Nauders in het zuiden van Oostenrijk op het programma. En omdat die gereden moest worden ver-
trokken we in de stromende regen voor een tocht van 170 km met wederom 2600 hoogtemeters.

Na zo'n 60 km moest de Silvretta beklommen worden. De Silvretta-Hochalpenstrasse staat bekend als een van de mooiste en meest geliefde panoramawegen van de Al-
pen. De klim is 22,3 km lang en leidt via 34 haarspeld-
bochten naar de 2032 m hoge Bielerhöhe. Een onvergete-
lijke klim.

Helaas was het ook door de regen en de kou een klim om niet te vergeten. En de schoonheid viel ook niet echt op. Boven werd droge kleren aangetrokken, een hartig hapje
gegeten, waarna een afdaling van zo'n 45 km volgde. Voor ons een aangename verrassing, 45 km met groot ver-
zet naar beneden.

Helaas voor Jan-Willem uit Oploo, een van de andere deelnemers, het einde van zijn Giro di Stelvio.

Tijdens de afdaling reed Jan-Willem op een auto en werd per ambulance afgevoerd naar het dichtstbijzijnde zie-
kenhuis. Zijn jukbeen gebroken, evenals zijn fiets.

Na onderzoek in Innsbruck mocht hij met de trein na een paar dagen naar huis waar hij aan het eind van de week in het Raboud UMC aan zijn jukbeen werd geopereerd. In Nauders zouden we twee nachten verblijven. De vol-
gende dag stond de beklimming van de Stelvio op het menu.

De naamgever van onze tocht en het uiteindelijke figuur-
lijke en letterlijke hoogtepunt.

De route van Nauders naar de Stelvio en via de Umbrail-
pas weer terug naar Nauders was op papier een makkie, tenminste qua lengte, namelijk slechts 120 km.

Enige zorgen baarden de hoogtemeters deze dag. Alles bij
elkaar toch zo'n 3100.

Maar niettemin, de meesten dachten 's middags vrij vroeg in Nauders terug te zijn voor een leuke middag in de sauna of het zwembad.

En het begon ook voorspoedig. Met een flink briesje in de rug liep de weg geleidelijk naar beneden tot in Prato aan de voet van de Stelvio.

Hier begon onze derde beklimming van de Stelvio in onze wielercarrière. De vorige twee hadden we jaren geleden al op onze palmares bijgeschreven, vanuit Bormio in Italië en vanuit Zwitserland via de Umbrailpas.

Nu echter de klim vanuit Oostenrijk, vanuit Prato, ruim 25 km lang met maar liefst 48 haarspeldbochten.

Dat de Stelvio geliefd is werd al snel duidelijk. Ontelbare motoren en auto's reden omhoog en/of omlaag. Het was dringen en oppassen op sommige plekken.

En steeds maar weer zie je de bordjes in de haarspeld-
bochten. Van 48 naar 1, dat zijn er toch wel ontzettend veel. En steeds maar weer zie je in de verte de top met

daarvoor nog al die bochten. Opgeven is echter geen op-
tie, zeker niet nu.

**.....48 haar-
speldbochten, op
naar de top van de
Stelvio.....**

Het wordt wat makkelijker als je op de weg de afstanden ziet staan die je nog resten tot de top: 5 km – 4,5 km, enz. Het biedt een houvast. Het geeft een nieuwe boost. Uiteindelijk rol je tussen de motoren, auto's en winkeltjes de top van de Stelvio op.

Ons hoogtepunt op 2757 m en tegelijkertijd halverwege onze 7-daagse. Vanaf hier gaat het weer terug naar huis. Koud is het wel op de top. Maar toch kunnen we het plannetje van Arnold uitvoeren. Een foto op de top met de Langenboomse vlag. Als bewijs voor het thuisfront.

.....de Stelvio.....2760 m hoog.....

De afdaling verloopt via de Umbrailpas. Nu helemaal verhard en ook behoorlijk steil. Het blijft oppassen. Aan de voet van de Umbrailpas richting Nauders, via de Reschenpas. Terug vanwaar we 's morgens waren gekomen.

Alleen moesten we nu geleidelijk omhoog en nam de wind in kracht toe. Tegenwind wel te verstaan. De laatste 30 km naar Nauders werden op deze wijze een ware beproeving. Zwaar, heel zwaar. Een wind die alsmaar aanwakkerde en vals plat dat steeds verder oploopt. Bovendien gingen de dagen en de kilometers nu toch wel tellen.

Het leidde ertoe dat de meesten pas laat in de middag pas in het hotel arriveerden.

Het werd die middag niet meer druk in de sauna en het zwembad!

De volgende dag, dag vijf, stond gepland om via een andere route naar Feldkirch terug te rijden. Helaas moesten deze plannen bijgesteld worden, omdat een deel van deze route afgesloten was vanwege wegwerkzaamheden. Het enige alternatief was om dezelfde weg te rijden dan twee dagen eerder, maar dan in omgekeerde richting. Dat betekende een hernieuwde klim naar de top van de Silvretta. Nu vanaf de andere kant. Een klim van zo'n 45 km. Niet steil, op de laatste kilometers na, maar wel lang. Het weer op de top was nu beter, zelfs aangenaam.

de top van de Silvretta, 2023 m

En tijdens de afdaling zagen we nu ook hoe mooi de Silvretta met zijn 34 haarspeldbochten was. De moeite waard om hier en daar even stil te staan en van het uitzicht te genieten.

Ook in Feldkirch was het weer nu aangenaam en kregen we deze keer wel de kans om dit mooie historische stadje met zijn gezellige terrasjes te verkennen.

De voorlaatste dag, dag zes, ging van Feldkirch naar Blumberg. Zo'n 150 km met 2350 hm.

Wederom dwars door Zwitserland met een pauze bij de watervallen van Schaffhausen.

Hier staken we de Rijn over, nadat we na lang zoeken de

.....de watervallen bij Schaffhausen....

juiste plek hadden gevonden en voerde de tocht ons weer door het Zwarte Woud.

Op en af met aan het eind weer de verschrikkelijke klim naar Blumberg.

Voor 10 deelnemers eindigde hier hun Giro di Stelvio. Zij gingen van hieruit naar Nederland. Hadden hun 5-daagse erop zitten.

Wij hadden nog één etappe voor de boeg: van Blumberg naar Guebwiller. Slechts 146 km, maar wel met maar liefst 2614 hm. En die hoogtemeters moesten gemaakt worden tijdens de eerste 100 km. De laatste 40 km waren namelijk vlak.

Helaas werd deze laatste dag voor mij net een dag teveel. Geplaagd door zitvlakproblemen was het ondoenlijk om de hele tocht nagenoeg staande uit te rijden. Met de finish in zicht, op zo'n 100 km van Guebwiller heb ik mijn fiets in het busje geladen. Zover ik mij kan herinneren de eerste keer in mijn wielercarrière.

Arnold ging onvermoeibaar door, kon zich nog even met de beteren meten. Chapeau!

Zo waren we na 7 dagen weer terug in Guebwiller.

Schitterende tochten, goede organisatie, goed weer, een leuke groep. Bijna 1100 km en 21000 hm. Het was meer dan de moeite waard.

Wil je meer weten?
Wij vertellen je er alles over, of google op Giro di Stelvio. Je ziet dan de uitnodiging voor de tocht van 2017.
Geen 7-daagse, maar 'slechts' een 6-daagse, dat

well!

Peter de Klein & Arnold Cornelissen

En dan....zomaar een app-je:

Ik fiets vanavond niet mee.

Ik haal het ook niet jammer van de appeltaart. 😞

Ik moet de appeltaart ook missen. Ik heb wel een passende vervanging voor jullie geregeld (incl mio navigatie 😊) succes.

De taart was lekker. 😊

Ja, dat hoort er ook bij, gezellig

Ik zie geen appelgebak

Beter kijken jongeman, het 2de gebakje op de eerste tafel is appelgebak 😊 of is dat toch een Doortrapper.?

Fijn dat jullie hebben genoten. Tot volgende week.

Het was super, Hein en Jessy bedankt en natuurlijk ook mijn fietsmaatjes

Het was lekker en het fietsen ook.

Onze belevenissen in de Dolomieten.

Een bijdrage van Chris v. Sambeek

Maandag

Maandag eerste rit 100km. via de laffe kant over de Zoncolan En over de Crostis. Zoncolan liep lekker tot we dachten dat we er waren. Toen kregen we nog 3 km voor de dunne bandjes en ook meteen de steilste van de hele

klim. Slingerend van links naar rechts, staand op de pedalen en enkele moesten even van de fiets. Uiteindelijk

kwam iedereen boven.

Via een mooie afdaling via beroemde tunnels, steil naar beneden. Beneden had Jos zijn banden en Walter had zijn Carbonvelgen opgerookt. Tijdens de reparatiewerkzaamheden zochten we naar een koffieadresje dat we vonden in de lokale supermarkt.

Na twee espresso's en een bui regen was het op naar de Crostis. Beneden stond dat de Crostis was afgesloten. Mooie klim over een verlaten bergweg. Opnieuw zat het venijn weer in de staart met percentages van meer dan 15%. Boven stond de bus te wachten in de mist. Jas aan en snel door. Weg werd onverhard. Mantje kreeg een steen tussen frame en crank. Wachten op gereedschap waarmee de crankarm losgedraaid kon worden. Via de app kwam het bericht van de koplopers dat de pas voor de bus was afgesloten. Dus na de reparatie zonder volgauto weer door.

De weg lag bezaaid met scherpe stenen. Met een luide pffff... gaf mijn achterband de weerstand op.

Een scheur in de buitenband voorspelde niet veel goeds. Net voor we weer wegeden stond Mantje ook lek. Ondertussen was het ook gaan regenen om de misère compleet te maken. Verkleumt werd de band gerepareerd en het gat in de buitenband vakkundig gemaakt met de kapotte binnenband. Snel door.

Tot de weg werd geblokkeerd door sneeuw. Na wat foto's klunend over de sneeuw en weer door. Deze voorspoed was echter van korte duur, opnieuw gooide een luide

pffff.... roet in het eten. Aangezien er nog maar 1 reserve bandje was werd besloten te gaan lopen. Ondertussen werd de volgauto gesommeerd om van de andere kant ons op de berg tegemoet te rijden. Eenmaal de harde weg bereikt toch maar de band gerepareerd om zo toch de afdaling te kunnen inzetten. Na twee haarspeldbochten kwam de bus in zicht. Eindelijk..... droge kleren en een warme kachel.

Dinsdag

Slovenië was het plan. 171 km met de Mangard als enige serieuze klim en dus hoogtepunt van de dag. Via een route door het prachtige Italiaanse land-

schap werd de grens met Slovenië bereikt. Maar niet voordat we een, voor ons totaal onbekend klimmetje, hadden bedwongen. Zo onbekend als het klimmetje was, zo berucht is het nu onder de A rijders. Een ding is zeker die gaan wij niet meer vergeten. Eenmaal boven de windjacks weer aan en de route richting Slovenië werd vervolgd. Een enorme hoosbui maakte van deze mooie afdaling ook een spannende. Rillend en trillend kwam we beneden aan waar we beschutting zochten in een bushalte. Toen de druppels druppeltjes werden klommen we weer op de fiets op zoek naar een plek waar we konden lunchen.

Net over de grens vonden we een restaurant waar we hartelijk werden ontvangen. De gastvrijheid werd onderstreept met enorme schnitzels die niemand op kon. Euh niemand op een Doortrapper na dan. De route klom verder richting de Mangard. Eenmaal daar aangekomen stonden er 85 km en half vier op de klok. Dat deed enkele Doortrappers besluiten om de klim te laten voor wat het was en de route terug naar het hotel te vervolgen. Nog altijd 65 km. De diehards begonnen aan de mooie klim. De route ging verder over een prachtige afdaling met in tunnels verstopte haarspeldbochten. Eenmaal terug in het hotel keken we terug op een prachtige fietsdag.

Woensdag

Zoncolan voor de diehards (andere zijde)

Met de voorspelde regen in het achterhoofd werd besloten een route in de omgeving van het hotel te rijden. Via mooie rustige wegen bereikte we de Verzegnis. Een klim

over asfalt dat meer weg had van een circuit. Later bleek het ook een circuit te zijn met een echte start en finish en bandenstapels bij de gevaarlijke bochten. Voor het eerst deze week reden we een klim die we kunnen bestempelen als een mooie loper. Na 6,2 km kwamen we boven aan. Donkere wolken deed ons besluiten om te keren en daarmee trakteerde we ons op een mooie maar vooral snelle afdaling. In de buurt van Tolmezo werden we door de zon naar een terras gelokt waar we een heerlijke sandwich verorberde. Eenmaal bij het hotel zochten we de

zon opnieuw op. Deze keer in een zwembroek aan de rand van het zwembad. Het bubbelbad en een heerlijke witte wijn maakte het feest compleet.

Wolken pakte zich boven Arta Terme samen en een voor een kwamen de Zoncolantrap-

pers binnen druppelen. Steile bergen, grootse prestaties en grote verhalen komen dan samen en dat maakte dat het nog lang onrustig bleef in Arta Terme.

Donderdag

Regen, regen, regen. De eerste keer in de vakantiehistorie van de A dat er niet werd er niet gefietst. Een verplichte rustdag die ook voornamelijk aan rusten werd besteed. Chauffeur/ verzorger Eric bestede extra aandacht een de fietsjes en die zagen er na een paar uur poetsen ook weer spic en span uit. Om de dag te breken en de maag te vullen hebben we 's middags nog een Spagetteria bezocht. Anders dan de naam doet vermoeden hebben we ons te goed gedaan aan overheerlijke Italiaanse pizza's.

Vrijdag

Vandaag zijn er twee opties. een uitstapje naar Oostenrijk. De Grossglockner met zijn 2500 mtr. een serieuze jongen. Daarvoor eerst een rit met de bus richting de voet van deze reus. De andere keus is op de fiets de Italiaanse bergen in. Geen bekende namen maar ondertussen weten wel dat het dan nog heel serieus fietsen is. Enig nadeel van de Italiaanse bergen is dat ze erg dichtbij zijn. Dus we hadden nog geen kilometer gefietst en we hoorde de derailleurwielletjes al over de kettingbladen ratelen op zoek naar een kleiner verzet. Gelukkig geen +10% dus rustig doordraaien en tot we het ritme hebben gevonden. Een mooie slingerweg voerde langs mooie uitzichtpunten waar we konden uitkijken over het dal. Zo nu en dan voerde de route ons door die typische Italiaanse bergdorpjes. Zo waanden wij ons in een wereld waar de tijd leek stil te staan. De route ging op en af en nog geen 40 km later hadden we ook al 1100 hoogtemeters op de teller staan. In Enemonzo parkeerde we onze

bike tegen een vervallen terrasje. Eenmaal binnen werden weer getrakteerd op de Italiaanse gastvrijheid. Wat zijn Italianen toch gastvrije mensen. Een cola en een pannini later gingen we op zoek naar onze volgende klim. Aan de voet van de berg werden we verwelkomd door een waarschuwing voor het stijgingspercentage van 20%. Het viel mee, hooguit 12% dus draaide we onder onze bandjes door. Eenmaal boven stonden weer op het strancircuit. Nu was het droog dus gretig begonnen we aan de afdaling. Walter liet stuurkunsten zien en liet maar liefst 94,6 km/u op zijn teller noteren. De week werd afgesloten met een welverdiend biertje.

Jarigen in de maanden oktober en november:

🍰	2	okt	Peter de Klein
🍰	7	okt	Mart Huvenaars
🍰	12	okt	Wim Willems
🍰	17	okt	Noud van der Linden
🍰	20	okt	Gerard Verbruggen
🍰	23	okt	Arnold Cornelissen
🍰	29	okt	Bernadette Verstraten
🍰	31	okt	Roel Raaijmakers
🍰	11	nov	Anton Gerrits
🍰	11	nov	Jan van Kuppeveld
🍰	11	nov	Hans van de Pol
🍰	12	nov	Mantje Bens
🍰	13	nov	Jos Bongers
🍰	20	nov	Thea Verstegen
🍰	29	nov	Fred van Dalen

Namens ons allen van harte gefeliciteerd.

